

Лірика Джорджа Байрона

"Мій дух як ніч..." (1815)

Мій дух як ніч. О, грай скоріш!
Я ще вчуваю арфи глас,
Нехай воркує жалібніш
І тішить слух в останній час.
Як ще надія в серці спить,
Її розбудить віщий спів.
Як є сльоза, вона збіжить,
Поки мій мозок не згорів.
Але суворо й смутно грай,
Додай жалю в свій перший звук.
Молю тебе, заплакати дай,
Бо розпадеться серце з мук.
Воно в собі терпить давно,
Давно вже в ньому вщерть образ,
Як не допоможе спів, воно
Од мук тяжких порветься враз!

Аналіз поезії

"Мій дух як ніч..." (1815)

- З якою частиною доби порівнюється дух ліричного героя? Чому?
- З ким порівнюється звук арфи? Чому?
- Чому «останній час»?
- До кого звертається ліричний герой?

1. Літературний рід: _____

2. Тема: _____

3. Ідея: _____

4. Образи: _____

5. Художні засоби: _____

6. Риси романтизму: _____

7. Які почуття у вас викликала поезія? _____

Лірика Джорджа Байрона

“Хотів би жити знов у горах...” (1807)

Хотів би жити знов у горах
Дитям безжурним, як колись,
Блукать між скель, в морях суворих
Між хвиль розбурханих нестись.
Моя ж душа, мов птах прип'ятий,
Що прагне скель і висоти,
Страждає в Англії пихатій,
В краю лукавства й німоти.

Дай утекти мені, талане,
На лоно урвищ і горбів,
Забудь всі титули й кайдани,
Лаку з вельможних і рабів.
Веди мене на хмурі скелі,
Де стогне грізний океан,—
Верни в дитинства дні веселі,
Дай серцю відпочити од ран.

Я мало жив, та відчуваю:
Чужий я в цьому світі лжі.
Навіщо ж темрява ховає
Той знак останньої мела?
Я спав, я снів про щастя, доки
Не заступив тих марень гніт,—
То, Правда, промінь твій
жорстокий
Вернув мене у нищий світ.

Кого любив — давно нема вже,
Та й друзі розійшлися, як дим.
Надію втративши назавше,
Вже й серце стало крижаним.
Хай інколи тамує келих
Скорботу й біль, нехай уста
Сміються між питців веселих,—
Я серцем завжди сирота.

Як слухать ляси разуразні
Не друзів і не ворогів,
Кого у тлум строкатий блазнів
Маєтність або сан привів!
Де ж друзів коло? Чом не склалась
Та приязнь вірна і свята?
Набрид мені вертепний галас
І втіх нещирих марнота.

А ти, о Жінко, світоч вроди,
В тобі розрада і любов,
Та в серці в мене стільки льоду,
Що я й до тебе охолов.
Цей світ лукавства і облуди
Я б проміняв на край хотів,
В якому вільно дишуть груди
Між темних урвищ і хребтів:

Туди б, з незлобним серцем, в бурю,
На те безлюддя, до стихій!
Волю пустку дику й хмуру,
Таку ж, як дух похмурий мій.
О, як мені з душного світу,
Мов голуб до свого кубла,
У небо грозове злетіти,
В кочівлю сонця та орла!

Аналіз поезії

“Хотів би жити знов у горах...” (1807)

- Чому ліричний герой хотів би повернутися у гори?
- З ким герой порівнює свою душу?
- Що сталося із друзями?
- Чи може ще герой кохати жінку? Чому?
- Яким настроєм просякнуті останні рядки поезії?

1. Літературний рід: _____

2. Тема: _____

3. Ідея: _____

4. Образи: _____

5. Художні засоби: _____

6. Риси романтизму: _____

7. Які почуття у вас викликала поезія? _____